

MLADO JUTRO

št. 17

Nedelja, 26. aprila

1931

Leteča puščica

Indijanska povest. — Po Fritzu Steubenu — Rr.

»Indijanci hočejo živeti v miru z belimi možmi, in jim podariti zemljo, ki so jim jo oni itak ukradli.

To je volja Savanojcev, Lenni Lenapov, Piankešanojcev in Miamijscev. Savanojci so prijatelji vseh rdečih plemen daleč na okoli, zakaj bi bili sovražni belcem?

Veliki zbor je sklenil, da bo poslal enega izmed vas k vašim očetom in jim ponesel znak premirja. Potem boste lahko prosti vi in vaši konji.

Savanojci niso tatovi!

Tekumze je začudeno pogledal gla-

štirideset dni bo poteklo, preden se odposlanci vrnejo.

Drugega dne je odšel Lalešikah — poglavar Savanojcev — z večjo skupino vojniov, pa tudi žena in otrok, proti Kentuckyju, na lov na bivole. Velika skupina oborožencev je bila potrebna, ker sta v tej deželi lovili dve plemeni, Savanojci in Serokezi, in večkrat je prišlo do boja med njima.

Takrat je imel Kornstalk še druge smotre: vse mlade prenapeteže je poslal na lov, da bi imel okoli sebe le one, ki so ljubili mir.

varja: v obrazu se mu je prikazala nejevolja, a ni se upal izreči besedice.

Kmet in glavar sta si podala roke in belec je odšel k soujetnikom. Komaj jim je povedal sklep velikega zbora, je že prišel odposlanec in poklical Martina Wulfa na posvetovanje.

Ko se je vrnil, je potrdil Wagnerjevo pripovedovanje. Rdeči Tom je svetoval Wulfu, naj nikar ne gre v Virginijo, ker bi ondi belci ne sklenili pogodbe in bi prišli z vojsko nad Indijance — tako bi bili seveda ujetniki izgubljeni. Bolje bi bilo, če bi šel k pensilvanskim kvekerjem, ki žive v prijateljstvu z Indijanci in bi gotovo pristali na pogoje.

In res je čez kako uro odjezdil v spremstvu desetih rdečkožcev proti mejl. Logan je šel z njimi, a ujetniki so se morali vdati v usodo: trideset do

Komaj je Lalešikah zapustil četo, v kateri je bil Tekumze, Chillicothe, je Kornstalk že poslal zaupnika k vsem glavarjem šavanojskih vasi, a tudi po Lenapov in Huroncev: vse je naprosil, veljnikom in vodjem Miamijscev, Lenni naj bodo najpozneje čez trideset dni v vasi.

5.

Kornstalkova zvijača.

Majhen trak dnevne svetlobe, ki je prihajala od zgoraj, in ogenj sta blede osvetljevala zbrane poglavarje in tri angleške častnike.

Glavarji so sedeli v točno določenem redu okoli Kornstalka. Major Fitzpatrick vodja angleških odposlancev, je spoznal, da so ti izbranci možje razuma. Med tem, ko je Logan prevajal njegove besede, se je belec jezil na virginskega

guvernerja, ki mu je bil dejal, naj sklene s Kornstalkom mir in osvobodi bele ujetnike». Pametni lord je lahko govoril tako, ker je bil daleč od indijanske nevarnosti, v sredi zvestih vojniov, medtem ko se je moral ta pogajati s tridesetimi poglavarji, ki niso zinili ne bele, ne črne in so odprli usta kvečiem tedaj, kadar so morali pljuniti. Nazadnje pa tudi še ni bil varen — preden bi prišla vojska na pomoč, bi že zdavnaj izgubil skalp.

»Oh ne, saj to ni indijanska navada!« je govoril častnik sam pri sebi. Dobro je vedel, da bo rdečkožec držal besedo, če jo je dal. Ti ljudje še niso poznali navad belih narodov, ki kaj radi prelomijo obljubo.

Ko se je tako potolažil, se je spomnil, zakaj ga je bil lord Dunmore, virginski guverner, izbral za to važno poslanstvo: ni bilo danes prvič, da se je pogajal z rdečkožci. Poleg tega je bil še angleški častnik in Anglija ni še nikoli kar tako zavrgla svojih sinov. Zato je vedel, da je bil varen.

Fitzpatrick je bil po rodu Irec, zato tudi ni poznal ošabnosti in mlačnosti svojih angleških drugov. Lord Dunmore ki je upravljal ameriške kolonije, je imel srečno roko, ko je izbral priljubljenega Irca za odposlanca.

Pa še nekaj drugega je imel stari guverner v mislih: v tistih časih so se bili začeli angleški naseljenci, ki so se nazivali Američane, upirati angleški nadvladi in dobro bi bilo, si je mislil, če bi imel zaveznikov med rdečkožci.

Lord Dunmore se je bil že zvezal na zahodu z Irokezi, na vzhodu s tem Kornstalkom, na jugu s Šerokezi in po-

leg tega je imel še svoje čefe: z uporniki bo že obračunal!

Seveda je delal guverner vse na tihem in če je kdo kaj slutil, ni smel ziniti besedice, sicer bi ga bila kmalu doletela kazen.

Fitzpatrick je razumel, delal po tem in molčal. Ta je že vedel, kako je treba Indijance nagovoriti, da se omehčajo. adovoljen s svojim govorom, je opazoval poglavarje.

Res zanimiv in mogočen zbor jih je bil. Njemu nasproti so sedeli Lenape, gladko ostrizeni, skoro goli, s temno barvo namazani po prsih, rokah in nogah in dobro oboroženi: vsak je imel nož in sekuro v rokah, lok in tulec za pasom...

Poleg teh so sedeli Huronci: žalosten ostanek bivšega mogočnega plemena, a na meji je vsakdo vedel, kako dobro se znajo boriti.

Na vzhodni strani dvorane so sedeli Miamijski, marljivi obdelovalci zemlje. Njihovo glavno mesto Piqua je baje imelo šest tisoč ljudi.

Najbolj so častnika zanimali Savannojci. O teh so pravili, da so nekdanj prebivali na jugu, v državi Karolini, in dali glavni reki svoje ime: Savannah.

Štiri dni časa je imel častnik, da si je ogledal vas. Priznati je moral, da je bil kraj kakor ustvarjen za obrambo. Le koče so se mu zdele preveč preproste: druga plemena so imela pač boljša bivališča. Huronske vasi so bile na primer naravnost sijajne trdnjave.

Zdaj se je spomnil, da bi bil že čas, da se poglavarji zmenijo. In res: ni dolgo trajalo, ko je Kornstalk spregovoril:

»Prišel je odposlanec mogočnega poglavarja, ki živi na jugu, za slano vodo. Prinesel je črno znamenje. Prvaki Huroncev so sedeli ob zborovalnem ognju, ko je prišel vojniov in prvi med njimi je spregovoril:

Glavarji Huroncev so poslali svoje sle na vse strani: do ledenih pokrajin na severu, slane vode na vzhodu in visokih gora na zahodu: Glavarji vseh rodov so prišli, videli črno znamenje in čakali na nove živali, ki so slične jelenu in imajo glave kakor ljudje. A ni jih bilo.

Zato so so prišli beli možje. Bili so ubogi, niso imeli ne žita, ne mesa in rdeči možje so jim dali jesti in jim podarili svojo zemljo, a hoteli so ostati z njimi v prijateljstvu.

Še več belih ljudi je prišlo. Prinesli so živali s seboj, živali, ki jih rdeči možje še niso videli. To so bile živali slične jelenom in so imele glave kakor ljudje.

Zdaj so bili beli možje gostje rdečih in ti jim niso naredili ničesar hudega.«

Govornik je naredil kratek odmor in Fitzpatrick je gledal glavarje, kako so se jim svetile oči, kar se ni prav nič skladalo z besedami, ki je mislil, da jih izgovarja Kornstalk. Čeprav je slabo razumel njihov jezik, je vendar sklepal, da bodo zdaj prišle na vrsto pritožbe o izgubljeni zemlji in podivjanosti belcev, ona stara, obrabljena pesem — vse kaj drugega je pričakoval od Kornstalka.

Ko je Logan prevedel glavarjeve besede, se je ta obrnil k Huroncem: iz njihove srede je stopil mladenič visoke rasti. V rokah je nosil nekaj črnega...

Glavarji so presenečeni skočili s tal in se jeli prerivati okoli vojnika. Zdaj je je tudi Fitzpatrick spoznal, kaj je držal mladi Huronec v rokah: črno znamenje.

»Tri sto konopelj!« je zaklel Anglež in stlilnil pesti »Črno znamenje, to pomeni vojno! Ali sem zato prišel, sem, da mi bodo napovedali vojno? Lepo me bo guverner pogledal, ko mu prinesem to novo!«

A je začel govoriti vodja Huroncev, kažoč glavarjem črni pas:

»To je črno znamenje velikega glavarja na jugu! Taneharizon je bil nekoč čuvar posvetovalnega ognja, ki je gorel na obrežju Huronskega jezera. Pred davnimi leti je zasadil smreko. Zbor glavarjev je ohranil znamenje mnogo mnogo zim. Takrat so bili Huronci mogočen narod, a zdaj so že stari, le polomljeno drevo so še, ki ima malo vej.

Smreka, ki jo je Taneharizon zasadil, je rasla s Huronci in tudi propadla z njimi, zdaj je taka, kakor so Huronci sami!«

Fitzpatricku, ki je razumel huronske besede je odleglo. Skočil je pokonci in šel k skupini, ki je imela črno znamenje. Indijanci so bili zelo razburjeni in so si pripovedovali zgodovino tega pasu (Smatrajo, da ga je poslal sam Montezuma pred davnimi leti severnejšim rodovom kot znamenje, da so prišli Španci pod Kortezovim vodstvom v deželo. Okoli leta 1770. je videl pas še neki angleški častnik, a pozneje je ta ostanek stare indijanske zgodovine izginil.)

Ko je prišel do vojnika, so mu pokazali pas. Bil je izredno dolg in na črnem usnju so se rdečili posebni dragi kamni. Videti je bilo, da je bil že zelo star. Nekaj znakov je bilo odletelo, drugače je bil še v redu.

Če je častnik lahko verjel Indijancem, potem bi imel pas takrat že dve do dve sto petdeset let. Zdelo se mu je,

kakor da bi videl pred seboj zgodovino minulih stoletij. Že je hotel ponuditi Indijancem, da bi ga odkupil, ko se je v zadnjem hipu spomnil, da bi rdečkožce s tem smrtno razžalil.

(Dalje prihodnjo nedeljo.)

Danilo Gorinšek:

Pomladno veselje

*Solnce greje, veter veje
toplo čez poljane,
trate zelené, vse-pestro
s cvetjem posejane.
Pa še ptice — lastavice
vračajo se z juga,
glasno žubori potoček,
ki skoz gozd se vijuga.
Zdaj na toge in nadloge
in na druge reve
pozabimo in pojdimo
v zlato, solnčne dneve!*

Rdeča kapica in volk

Španski pisatelj José Francés nam pripoveduje pravljico o »Rdeči kapici in hudobnem volku«, kakor si jo je on zamislil.

Bilo je zgodaj spomladi.

Rdeča kapica se je vračala s trga. Morala je iti čez travnik, ki jo je poleti razveseljeval z nešteti cveticami; a zdaj je bil še pust in slana se je leskotala na sleherni rastlini. Potem je morala navkreber v hrib in spet navzdol, skozi gozdček, in potem je bila doma.

Doma jo je čakala skodelica toplega mleka, velik kos črnega kruha, čakale so jo putke, račke in živo pisani petelinček.

Rdeči kapici je bilo komaj sedem let. Imela je rjave, zametne oči in lep glas. Njen oče je bil logar. Nosil je temno višnjevo obleko iz mehkega baršuna in velik klobuk, ki je bil okrašen s perjem divjega petelina. Čez ramo je imel obesjen lovski rog.

Kadar se je mračilo, je bilo slišati, kako je trobil na rog. Bile so stare, narodne pesmi z žalostnim besedilom.

Mamica Rdeče kapice, ki je ob tistem času vedno sedela pred hišo in šivala, je s tihim glasom vprašala: »Ali slišiš, Rdeča kapica?«

In Rdeča kapica je pokazala proti temnemu gozdu in zašepetala: »Očka!«

Potem sta utihnili in pobožno poslušali. Te večerne ure so bile nepopisno lepe. Mati in Rdeča kapica sta vedeli, da se oče vrača iz gozda.

»Kam si se zamislila, Rdeča kapica?«

je časih vprašala mati.

»Nikamor!«

Rdeča kapica se je bila zlagala. Mislila je na skrivnost gozda. Gozd je bil tako skrivnosten. Očka je hodil vani dan za dnem, s puško na rami in z nabojl v žepih. Nekega dne je prosila očeta, naj jo vzame s seboj. Očka ni vedel, kako bi. Smehljaje si je vihal rdečkaste brke. Mati pa je branila:

»Ne, ne! Tam so kače, tatovi in volkovi!« In roditelja sta ji morala razložiti, kaj so tatovi in volkovi. Le počasi ju je razumela.

In enkrat je oče prinesel mrtvega volka domov. Nekaj dni nato pa se je jezen vrnil in njegove roke so bile vse krvave. Ponoči je Rdeča kapica slišala, kako sta se roditelja pogovarjala. Oče je bil ubil nekega moža. Mož je bil divji lovec. Ko je zagledal logarja ga je napadel. V silobranu ga je logar ubil. Šele tedaj je Rdeča kapica razumela, zakaj se mora bati volkov in tatov. A ker je bila hčerka hrabrega moža, se ni dala ustrašiti. Vsak dan si je bolj želela, da bi šla v gozd.

Lep dan je bil, ko se je Rdeča kapica vračala iz trga domov. Pred hribom se je ustavila in sklenila, da pojde v gozd. Zavila je na levo; tam je vodila ozka steza v gozd, kjer je oče preganjal volkove in tatove. Srečala je staro ženico, ki jo je začudeno pogledala in vprašala: »Kam greš, Rdeča kapica?«

»K očki grem!«

»Sama?«

»Da, sama!« In ošabno ji je obrnila hrbet. Zakaj ne bi smela sama v gozd?

Na visokih drevesih so se spreletavali ptički. Vrhovi dreves so se lahko pozibavali v vetru.

Rdeča kapica je srečala moža z rdečimi očmi in dolgo sivo brado. Opiral se je na debelo gorjačo.

»Kam greš, dete?«

»K očku grem!«

»Kdo je tvoj očka?«

»Očka? Nu, očka je moj očka!«

»Kakšen pa je na oko?«

»Višnjevo, baršunasto obleko nosi, siv klobuk, okrašen s perjem divjega petelina, in veliko njavo puško, da se brani volkov in tatov.«

Mož je zgrbančal čelo in njegova roka se je krčevito oprijela gorjače.

»Kje je tvoj očka?«

»Tam!« Rdeča kapica je pokazala v gozdno goščavo. Mož je pogledal okoli sebe. Bila sta sama. Ker je bil mož divji lovec, je živel v njegovem srcu divje sovraštvo do logarja. Samo roko bi iztegnil, pa bi se lahko bridko maščeval nad logarjem.

Toda tega ni storil. Rdeča kapica je imela tako sladke, rjave oči in okoli ust ji je igral otroški smehljaj. Obrnila mu je hrbet, ne da bi slutila nevarnost. In divji lovec ni vzdignil roke. Odpustil ji je. Na dnu njegovega okrutnega srca se je zbudila — milost.

Rdeča kapica je šla naprej. Nikjer ni bilo več steze in težko si je bilo najti pot skozi goščavo. Tesnoba in strah sta jo obšla in nehote je vzkriknila. Nič se ni zganilo. Še odmeva ni bilo slišati. Vedno bolj se je izgubljala v goščavi in naposled se je onemogla zgrudila pod velikim hrastom na tla in glasno zajokala. Vsa izmučena je naposled zaspala...

Ko se je Rdeča kapica spet zbudila, je sonce že zahajalo. In zdajci je za-

gledala pred seboj velikega volka, ki je sedel na zadnjih nogah. Njegov kožuh je bil ves zamazan; bil je tako suh, da mu bi bila Rdeča kapica brez težave preštela rebra. Iz odprtega gobca mu je visel jezik in njegove oči so bile prav tako grozne in krvave kakor oči divjega lovca.

Rdeča kapica se je nasmehnila. Otroci se vedno smehljajo, kadar se zbudijo.

»Kaj delaš tukaj, volkec?«

In volk je odgovoril s hrupavim glasom, kakor v oni prastari pravljici: »Gledam te, ker mi ugajaš!«

Rdeča kapica se je začudovljeno nasmehnila: »Ali si lačen, dragi volkec?«
»Strašno!«

Tedaj je Rdeča kapica odprla košarico; vzela je meso, ki ga je bila kupila na trgu, da bi mati skuhala juho, in ga dala volku. Potem mu je dala še surovega masla. Sama si je vzela nekaj kruha in sira. Jela sta se pogovarjati kakor stara, dobra prijatelja. Volk ji je pripovedoval o svojem divjem življenju, o svojih nočnih pohodih, o svojih roparskih napadih. In Rdeča kapica mu je pripovedovala o račkah, putkah, svoji punčki in o pozlačenem rogu, ki vsak večer tako žalostno poje.

In tisti mah sta začula rog. A to niso bile sladko-žalostne narodne pesmi — to je bilo obupno klicanje! Oči volka so zažarele. Ušesa je postavil pokoncu in ves je vztrepetal. In zdajci je divje zatulil. Rdeča kapica se je prestrašila. Ko je volk videl, kako se je boječe oklenila debelega hrasta se je ponižno vlegel k njenim nogam in ji lizal roke.

Rdeča kapica je vedela, da je premagal izkušnjavo. Hvaležno si je smela rdeči trak iz las in ga privezala volku okoli vratu.

Tema je legla na gozd in rog se je hitro bližal. Ko je bil že prav blizu, je volk poskočil in izginil v goščavi.

Rdeča kapica je ostala sama in bridko zaplakala. Tako sta jo našla roditelja, ki sta jo že ves dan iskala.

Svoja srečanja v gozdu je deklica zamolčala. Dolgo je niso pustili same iz hiše. Ko pa mati nekoč ni pazila nanjo, je smuknila iz hiše in zbežala v gozd. Samo s težavo je našla kraj, ki ga je iskala. In našla ga je samo zato, ker jo je tam čakal volk.

Suh in slaboten je bil videti: žalostne so bile njegove oči, jezik mu je pokal od velike vročice in ves je drhtel. Okoli vratu je imel še vedno njen trak, ki je bil le malo obledel.

»Volkec, ljubi, ubogi, volkec!«

»Čakal sem te. Vedel sem, da se boš vrnila.«

Njegov glas je bil tih in neizmerno žalosten. Legel je k njenim nogam in ji vdano gledal v oči. Rdeča kapica ga je vprašala, kako živi in če še vedno napada nedolžne ovce.

»Joj, Rdeča kapica, vse to je minilo! Ti si me učila milosti in dobrote, a moja krvoločnost si vzela s seboj. Ko sem se takrat vrnil k svojcem, me niso več spoznali. Dejali so, da je rdeči trak okoli vratu znamenje pasjega suženjstva. Odslej nisem mogel več napadati

bešli ovac in krí se mi upira. Zdaj nisem več volk. Samoten in slab se klatim po gozdu, nezmožen, da bi se branil, če me kdo napade, nezmožen napadati tiste, ki se ne morejo braniti. Lakota me je popolnoma izmučila. Ne vem, ali sem bojazljiv ali sem dober; vem pa to, da me je sram pred mojimi brati in mojimi otroci, ki neusmiljeno trgajo krvavo meso mladih ovac.«

Rdeča kapica se je nasmehnila in njen smehljaj je bil poln usmiljenja. »Moj ubogi, ubogi volkec!«

Nista se več srečala. Ko se je oče nekoč ponoči vrnil domov, je prinesel s seboj mrtvega volka. Volk je imel rdeči trak Rdeče kapice okoli vratu. Ko ga je Rdeča kapica zagledala, je glasno zajokala.

Mati je vprašala očeta: »Ali si ga v gozdu ubil?«

»Ne, našel sem ga tukaj v bližini. Klatil se je okoli naše hiše. To je prvič, da se je volk drznil priti v dolino. Zelo lačen je moral biti.«

Rdeča kapica pa je vso noč jokala, dokler se je ni spanec usmilil.

Micek

Micek je pogumen fant. Domačega dimnikarja se ne boji prav nič in ko ga je mož zadnjič pobožal s sajasto dlano, se je še smejal. Nekega dne ga je vzela mama s seboj v mesto. Na trgu sta od daleč zagledala dimnikarja. »Kdor vidi črnega moža, bo srečen!« je dejala mama. Doma je dala Micku lepo jabolko. Oh, to je bil vesel! Vedel je, da ga je dobil zato, ker je videl dimnikarja. Naslednji dan je gledal Micek skozi okno, a črnega strica ni bilo od nikoder.

Micek se je nečesa domislil...

Ko je stopila mama v sobo, ga je zagledala pred zrcalom. Ves sajast je bil v obraz. »Kaj pa počneš?« ga je vprašala. Micek pa je pomenljivo odvrnil: »Dimnikarja gledam!«

In mama si ni mogla kaj, stopila je do omare in dala Micku jabolko, večje in lepše ko prejšnji dan.

Spomladna idila

Pastirička, drobna ptička
se nad vodo spreletava,
z repkom belim se koketno
poigrava, pozibava.

Z grma kos jo opazuje,
zlate čevlje brž obuje,
hitro smukne v črni frak,
nima tega ptiček vsak...

Krasotici se približa,
in kot je njegova viža
brž takole ji podvori:

»Kak si zala, kak si zala,
kak si brhka moja mala,
taka pač več ni nobena!«

»Vem,« odvrne krasotica,
sem že v tretjič omožena!«
(Iz Utvine zbirke.)

Andrej:

Brezovo olje

Živela je mati, ki je imela sina népri-
diprava. Kadar je stvar takšna, veste
dobro, da ne gre brez šibe. Takrat tudi
ni šlo. Mati je neubogljivemu sinu več-
krat iztepala prah iz hlač. Poiskala pa
je hlače vselej ravno ob takem času,
ko je bil v njih še paglavec. Lahko mi
verjamete, da mu to ni bilo prijetno.
Včasih se mu je posrečilo, da je še za

časa odnesel hlače za grmovje, kjer jih
mati ni našla. Dober je bil do večera.
Imel je srečno navado, da je vselej od-
lašal na večer, če je bilo že treba kaj
potrpeti. Mislil si je:

»Do večera se materina jeza ohladi!«
To je ena. Druga pa je: če pridem zve-
čer domov, mati v mraku šibe niti na-
šla ne bo.

Nekaj časa je to res držalo. Mati v
mraku ni našla šibe, ker je bila lesko-
va. Nato se je pa izmodrila — odrezala
si je na brezi belo šibo, ki jo je videla
tudi o mraku.

ŠALE ZA MALE

Nemški slikar Menzel je bil zelo maj-
hen, le glavo je imel nenavadno veliko.
Nekega dne je stopil v slaščičarno, kjer
ga ni nihče poznal, in sedel za majhno
mizico. Za njim je vstopil gospod s svo-
jo hčerko. Ko je deklica zagledala sli-
karja, je dregnila očeta in se jela sme-
jati slikarjevi veliki glavi. Neprestano
se je hihitala in strigla z očmi k slikar-
jevi mizi. Temu je postalo to napo-
sled kar preneumno. Vzel je risalni pa-
pir in svinčnik in začel urno risati. Med
delomi je večkrat pogledal mlado dekli-
co. Ta se je naposled nehala smejati.
Postalo ji je neugodno in naposled je
stopil njen oče k slikarju in ga vprašal:
»Gospod, kako se drznete risati mojo
hčerko?«

»Risati vašo hčerko?« je začudeno
vprašal Menzel. »Mar je to vaša hčer-
ka?« S temi besedami je pomolil oče-
tu risbo pred oči... in oče je zagledal
sijajno narisano gos.

Prva budilka

Kakor vam je gotovo znano, je prejel
Karel Veliki prvo uro od sultana Haru-
na-al-Rašida v dar.

A kdaj je kdo dobil prvo budilko?

Tega dolgo niso mogli dognati. Šele
zdaj je našel neki znanstvenik v starih
italijanskih zapiskih beležko, da je bila
prva budilka izdelana l. 1420.

Prva budilka je bila last nekega rim-
skega meščana. Poleg zvonca na budil-
ki je bila pritrjena majhna svečica, ki
se je ob uri, ko je zvonec zvonil, sama
prižgala. Budilka je bila za l. 1420 go-
tovo zelo velik izum.

Rešitev šaljive uganke

XII — XIII — VII

• Na sliki vidite, da je polovica od dva-
najst res sedem.

KAJ PIŠEJO "JUTROVČKI"?

Prosti spisi

Moja domača vas.

Med gorami, mi Zabukovca leži, pri njej pa gora Bukovca stoji. Lepa je naša vas, Goriške občine okras! Soseba njena je Sveti Pongrac s Kamnikom in Homom obdana vas. Okrog in okrog zeleni gozdovi, pred hišami pa cvetoči vrtovi!

Primožič Emilija, uč. VI. razreda v Zabukovci p. Griže pri Celju.

* Moj rojstni kraj je mesto Jesenice, ki slovijo po svoji naravni krasoti in zaradi tovarn, ki jih je tu vse polno. Zelo rad sem na Jesenicah. Pozimi pridno smučam. Letos sem skočil s smučmi 9 m daleč. Poleti pa vozim kolo.

Mirko Petač, uč. I. razr. na Jesenicah Gorenjsko.

Naša vas leži ob vznožju Pohorja. Imenuje se Zgornji Dolič. Steje preko 200 prebivalcev. Vsi prebivalci se pečajo s poljedelstvom. V naši vasi se nahajajo razvaline gradu Valdeka in soteska, ki se imenuje »Huda luknja«. Skozi našo vas teče potok Paka. Tudi železnico imamo. V cerkev in v šolo moram hoditi v sosednjo vas, ki je oddaljena pol ure odtod.

Berta Führer, uč. III. razr. Sv. Florijan p. Mislinje.

Moj rojstni kraj je zelo lep in prijazen in leži v prelepi šaleški dolini. Moja rojstna hiša stoji v vasi Pesje ob železniški progi. Sredi doline leži velik premogovnik z lepo, novo elektrarno. Dolino obdajajo visoki hribi odkoder se nudi izletnikom krasen razgled.

Ivanka Detiček, uč. V. razr. v Velenju.

Rodil sem se v Dravogradu, ki leži ob Dravi. Čez Dravo vodita dva mostova. Tukaj imamo dve cerkvi; farno in št. Vidsko. Skozi trg vodi glavna cesta, ki pelje v Avstrijo, Maribor, Ljubljano in Celovec. **Rudolf Pleunik**, uč. ? razr. Meža 46 pri Dravogradu.

Velik dogodek v mojem življenju.

Smrt mojega predragega ateka je bila najžalostnejši dogodek v mojem življenju. Atek je umrl 2. marca 1. 1930. Umrl je ob 6. zjutraj in nas je pustil v nepopisni žalosti. Minilo je že leto odkar ga je Bog poklical k sebi a jaz ga še vedno ne morem pozabiti.

Marica Prosnikova, uč. IV. razr. v Ptujju.

Izlet na Kofce.

Moj prvi letošnji izlet je bil izlet na Kofce. Med potjo sem se ustavil pred mraviškim in sem opazoval mraviče, ki so neumorno gradile svoj dom.

Milan Jerman, uč. IV. razr. v Trzinu 103.

Zame je bil največji dogodek, ko sem videla svoje spise objavljene v »Mladem Jutru«, ki ga tako rada prebiram.

Lidica Pogelšek, uč. III. razr. v Hrastniku.

Najlepši dogodek v mojem življenju je bila letošnja Velika noč, ko mi je poklonilo »Mlado Jutro« lepo knjigo za nagrado.

Marica Claffarin, uč. I. razr. Vir 55 p. Dob pri Domžalah.

Pomlad.

Pomlad je prišla v deželo. Ptiki se vračajo iz tujih dežel in v gozdu se začnejo novo življenje. Drevje že poganja in po travnikih cveto trobentice in zvončki. Tudi na pokopališčih zelenijo grmovja in cveto cvetlice. Tako žalostno je misliti, da se pokojniki ne morejo z nami veseliti pomladi.

Franci Mordej, uč. III. r. z. v Rogatecu.

Kako sem lovil veverico.

Lansko leto poleti sem se izprehajal po gozdu. Nenadoma mi je padel debel storž na glavo. Pogledal sem kvišku in kmalu sem zagledal visoko na drevesu veverico. Skril sem se in jo opazoval, kaj dela. Kmalu sem videl, da nosi hrano v gnezdo. Splezal sem na drevo, ker sem hotel videti njene mladiče. Mladiči pa so bili že tako veliki, da so pobegnili iz gnezda in se razšli po drevju. Mamica-veverica je bila zelo razburjena in ni vedela kaj naj stori. Smilila se mi je in splezal sem spet dol. Prvotno sem imel namen, da bi enega mladiča ujel in ga pokazal doma. Nu, zdaj mi ni žal, da se mi to ni posrečilo.

Zdolsek Karol, uč. I. razr. mešč. šole v Celju-Gaberje.

Stejem se srečno, ker grem lahko večkrat kam na počitnice. Najbolj mi je ugačalo lani v Novih Dvorih, kjer je pokopan ban Jelačić. Pot do grobnice pelje okoli gradlča in mimo kapelice. Grobnica leži v senčnem zatišju prastarih hrastov. **Slavica Kuharič**, uč. I. razr. real gimn. v Ljubljani.

Moj poklic.

Ko bom velik, bom postal stavbenik. Zelo rad rišem in delam načrte za hiše. Ko bom velik bom zidal palače, in bom zaslužil mnogo denarja.

Milivoj Mohor, uč. II. razr. v Mariboru, Kasarjeva ulica 37.

Kako sem preživel Velikonoč

V velikonočnih počitnicah sem se igral. Vozil sem se tudi mnogo s kolesom. Zelo lepo je bilo in še zdaj se mi toži po počitnicah.

Bogomir Mohor, uč. III. razr. v Mariboru, Kasarjeva ulica 37.

Skrivalnica

Divji petelin poje! Kje je lovec s puško?

Zlogovnica

Sestavi iz zlogov ca, ka, ku, nad, o, rel, str, vi imena treh ptičev. Začetne črke dajo ime četrtega ptiča.

Račun za bistré glavice

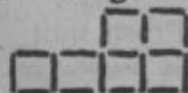
Oče je star trikrat toliko ko sin. Pred šestimi leti je bil petkrat toliko star in čez dvanajst let bo star dvakrat toliko ko sin.

Koliko je star oče in koliko sin?

Rešitev uganke „Letala“

Igre z užigalicami

Odstrani od tega lika 6 užigalic tako, da ostaneta 2 četverokotnika.

Križaljka »Cvetlica«

Navpično: 1. Slovenska reka; 2. šop las; 3. veznik; 5. žlahtna cvetlica; 8. velika vodna žival; 9. nepošten človek.

Vodoravno: 4. Svetopisemski junak; 6. kraj, kjer rastejo cvetlice; 7. oče; 8. isto kot 8 navpično; 10. žensko krstno ime; 11. isto kot 9 navpično.

Rešitev križaljke »Barčica«

Navpično: 1. Savinja, 2. Rabelj, 3. Barjan, 4. Kotor, 6. sva. Vodoravno: 2. Rab, 4. kava, 5. Obir, 6. steni, 7. volja, 8. Marjan.

Rešitev zlogovnice »Pomlad«

Pavla
Olga
Marija
Lojzka
Angela
Darinka

Rešitev uganke

1. Šivanka. 2. Silo.

Rešitev kvadratov

e, ep, čep, peča, pečar, čeprav.

Rešitev računskih nalog

1. Čep stane 50 par.
2. Ena tretjina in pol od sto je 50.
3. Ena riba stane 10 dinarjev.